

сълъ на Христовото учение. Да не си мислимъ само, че го разбираме, а въ сжщностъ да не го разбираме. Една госпожа ми разправяше слѣдния анекдотъ за една мома софiянка, която, прѣди да се ожени, учила всичко, но по готварство не свършила, и, като се оженила, искала да сготви на мъжа си бобъ, но не знаела какъ; отива при една своя сжсѣдка и я пита: „Какъ готвите вие бобъ?“ — ама не казва, че тя не знае. — „Е, отговаря сжсѣдката, туримъ го да се свари, тѣй нарежемъ лукъ, тѣй туримъ масло. — Е, казва другата, и ние тѣй готвимъ“. Слѣдъ една седмица тя пакъ пита сжсѣдката си: „Ами месото какъ го готвите? — Еди-какъ. — И ние тѣй го готвимъ“. — Но сжсѣдката, която искала да я изпита, да-ли наистина знае да готви, намислила да я излъже. И когато единъ день мъжътъ на неопитната млада булка донесълъ охлюви, и послѣдната отишла да попита пакъ сжсѣдката си какъ готви охлюви, тогава сжсѣдката ѝ казала: „Счукваме ги въ чутура, туряме оризъ и вода и ги сваряме. — И ние, казва другата, така ги готвимъ“. Връща се у дома и наготвя охлювитѣ по сжщия начинъ. Идва мъжътъ ѝ на обѣдъ и, като видѣлъ сготвенитѣ охлюви, разбралъ колко жена му знаела да готви. Въ свърѣменнитѣ религиозни вѣрвания има сжщо такива сготвени охлюви. Не се готвятъ, обаче, такива охлюви; трѣбва едно коренно разбиране на нѣщата. Въ какво седи човѣшката мисль — единъ отъ основнитѣ велики закони, който твори? Преди всичко, ние сме мислящи сжщества; второ, сжщества, които чувствуваме, и трето, които дѣйствуваме и градимъ. Влнѣ